

Odottamaton vieras

Heikki Aho 25.12.2010

"Mistähän kumman syystä se minun luokseni tuli", Eki mietti hermostuneena. "Ja vielä näin joulun aikaan." Yleensä Eki ei teititellyt, se ei kuulunut oikein nykypäivään, mutta tämä vieras oli poikkeus.

- Ottaisitteko kahvia? Eki kysyi epävarmalla äänellä.
- Minä en yleensä kahvittele, vieras vastasi ykskantaan.

Synkkä hiljaisuus laskeutui huoneeseen. Eki säpsähti, kun pöydällä olevaan kännykkään tuli viesti. Hänen katseensa nauliutui puhelimeen; vanha kamu siellä varmaan vitsejä nakkaili.

- Voitte te sen viestin lukea, vieras sanoi lakonisesti.

Eki tunsi viileän tuulen henkäyksen kädellään, kun hän otti puhelimen pöydältä. Ajatus karkasi silmänräpäyksen ajaksi viime kesäiseen ikkunan tiivisteiden vaihtoon ja hän vilkaisikin tahattomasti ikkunan puitetta. Hän luki viestin: Jeesus sai lahjaksi sukset ja huudahti: JEE SUKSET!

Ekin sisällä viivähti riemastus, kasvoille levisi hymy, joka kuoli saman tien. Hän vilkaisi vierasta, yrittäen tavoittaa silmät, mutta niihin ei saanut kontaktia.

- Voitte te vastata siihen viestiin, vieraan monotoninen ääni jatkoi. - Tehän haluatte joka tapauksessa niin tehdä, minä tunnen teikäläiset ..., te vaihtelette keskenänne kaikenlaisia turhamaisuuksia tehdäkseen olonne näennäisen keveäksi, hän sanoi kalseasti naurahtaen. Nauru kuului jotenkin syvältä kuin kammioista, se ääni oli jonkun muun kuin ihmisen.
- Ky-kyllä minä ehdin myöhemminkin, Eki sanoi epävarmalla äänellä ja alkoi yskiä, kurkkua kuivasi ja iholla tuntui nihkeä kosteus, joka toi mieleen, että toimiko ilmastointi asunnossa.
- Minä ajattelin tehdä poikkeuksen sen kahvin suhteen, jos se teille vain käy, en ole juonut kahvia pitkiin aikoihin, mutta nyt voisin maistaa, vieras jatkoi hitaasti jokaisen sanansa tarkkaan ja selkeästi lausuen.
- Ky-hyllä se käy, Eki tankkasi. - Mi-minulla ei ole kuin tuota halpakahvia, että jos se kelpaa?

Vieraan pää liikahti vain hivenen nyökkäykseen. Eki latasi konemaisesti kahvinkeittimen, napautti virran päälle ja alkoi kattaa pöytää. Hän kaiveli astiakaapista juhlavimmat astiat ja nosti sokeriastian ja maidonkin kysymättä pöytään, kermaa ei ollut, mutta Eki ei alkanut siitä erikseen mainitsemaan. Vieras istui hiljaa, huokaili raskaasti välillä ja kohenteli tummia vaatteitaan. Eki haistoi kumman tuoksun, mädäntynyttä, mutta jatkoi hääräilyä kahvin kanssa, se jotenkin helpotti oloa, kun ei tarvinnut olla paikallaan; kun koko ajan tekee jotain, on rennompaa olo, ja sitä hän nyt todella kaipasi. Keksipaketinkin löytyi kaapista. "Kyllä tämä tästä, kyllä tämä tästä", Eki hoki mielessään pyrkien pitämään pakokauhun loitolla.

- Miksi te olette levoton? vieras kysyi äkkiä kuin tentaten, suuttumusta äänessään.

Eki jähmettyi paikoilleen.

- Ku-kuinka niin, Eki sai sanottua. - E-hen minä olen levoton mitenkään, minä olen rauhallinen.
- Miksi ihmiset aina ovat levottomia, kun tapaavat minut?
- En minä tiedä, ihan turhaahan se ..., turhaahan se semmonen on, Eki sanoi nopeasti ja meni hakemaan kahvipannun. Hänen kätensä vapisivat ja vaikka hän keskittyi täysin kaatamiseen, meni kahvia liikaa vieraan kuppiin ja osa kahvista lirahti lautaselle. Ekin päätä huimasi, sydän hakkasi ja hän tunsi voimiensa katoavan. Hän sai vaivoin kaadettua kahvin itselleen, laski kahvipannun nopeasti pöydälle ja istui omalle paikalleen.

Vieraan ääni tuli aluksi kuin jostain raivokkaasta pedosta, mutta muuttui lopussa pienen lapsen itkuksi:

- Te ette ymmärrä! Teistä kukaa-aaan ei ymmärrä ..., ettekä te koskaan tule ymmärtämääänkkää-ä-ä-ää-ääääänn.

Eki yritti vastata ja kuuli jännityksestä käheän äänensä sanovan: - Epäile- ..., epäilemättä olette oikeassa.

Ekin rystyset muuttuivat valkoisiksi hänen puristaessaan pöydän kulmaa. Päästäkää minut pois, päästäkää minut pois, hakkasi ääni hänen päänsä sisällä, mutta hän pakotti itsensä rauhalliseksi. Hän yritti refleksinomaisesti juoda kahvia ja peittääkseen kätensä vapinan, hän piteli kahvikuppia kaksin käsin, mutta laski sen sitten nopeasti takaisin lautaselle.

Vieras nousi ja käveli ovelle. Kylmä tuulen henkäys kävi Ekin kasvoille ja löyhkä tuntui voimakkaampana. Ekin katse seurasi, vaikka ajatus oli paikallaan. Hän säpsähti, kun vieras kääntyi, ja kiitti kahvista naisen äänellä ja jatkoi:

- Tällä kertaa oli väärä osoite, mutta joskus minä vielä palaan ...

Nyt hänen valkeat luisevat kasvonsa näkyivät täysin ja hänen suustaan loimahti aivan kuin liekki, sitten hän nappasi viikatteensa oven皮elestä ja katosi ulos.